

ПАЎСЯДЗЁННА ВУЧЫЦЬ, КІРАВАЦЬ, ДАПАМАГАЦЬ

1. „З чаго пачаць?“

У пачатку навучальнага года гэтае пытанне вельмі ўсквалявала рэдактара насценнай газеты біёлага-глебавага факультэта, Нікалай Гесь доўга «ламаў» галаву над тым, як і што зрабіць, каб ужо ў бягучым навучальным годзе насценная газета «За мичуринскую биологию» заняла першае месца?

— Пачынаць трэба, зразумела, з выбараў рэдкалегіі.

І вось пятнаццаць лепшых студэнтаў выбраны і ўнесены ў спіс членаў рэдкалегіі. Гэта прадстаўнікі амаль усіх курсаў факультэта. Але... сярод членаў рэдкалегіі—ніводнага выкладчыка. Самі выкладчыкі і нават члены партыйнага бюро факультэта вырашылі, што «нічога страшнага, студэнты—народ баявы, справляцца самі». Так і пайшло.

— І як вы думаеце, пайшло?— пытае рэдактар газеты Н. Гесь— і сам жа дае адказ:— Далёка не! Члены рэдкалегіі адразу раздзяліліся на актыўных і пасіўных. Нашы актывісты—гэта Міхалковіч, Кабайлава, Міхеева, Батурыцкая і іншыя. Да пасіўных належаць Шалатонін, Салёрава, Клімковіч, Бортнік, Кавальчук, Мохарава, Харытановіч. Кірацей гаворачы—гэта гультаі. А Шалатонін нават нахабна заявіў:

— Што мне ваша газета? Яна— не для майго размаху. Я ж—член літаратурнага аб'яднання «Чырвоная змена»!

— А гэтыя, як вы кажаце, гультаі, атрымалі спяганне?

— Не. Хоць некалькі разоў я звяртаўся па гэтаму пытанню да адказнага за друк ад партыйнага бюро факультэта В. С. Пенязя і сакратара камсамольскай арганізацыі М. Сілявай, але яны не прынялі ніякіх мер. Вось і давлялася кожнаму нашаму актывісту цягнуць лямку за дваіх,—шчыра прызнаўся Н. Гесь.

2. „Гэта даволі цікава“

Перад намі сем апошніх нумароў газеты «За мичуринскую биологию». Адзін з іх прысвечаны 40-годдзю Вялікага Кастрычніка.

«...40 год, 40 год барацьбы, самаадданай, беззапаветнай! 40 год нашай дзяржавы... Мы нарадзіліся, калі Кастрычніку было 20 год...—так пачынаецца перадава артыкул, прысвечаны гэтай слаўнай дачце. А далей з газетных калонак чытач даведваецца, што ж адбылося на факультэце за прайшоўшыя гады.

Многа новых адкрыццяў, каштоўных спраў ажыццявіла кафедра фізіялогіі раслін пад кіраўніцтвам прафесара Ц. Н. Годнева за 36 год свайго існавання, цікавыя планы намяціла кафедра заалогіі на чале з прафесарам Г. Г. Вікбергам, нямала новага даведаліся студэнты ў розных экспедыцыях... Аб усім гэтым жыва, цікава і папулярна раскажваюць студэнты і выкладчыкі факультэта. Нумар добры, у ім ёсць што пачытаць!

Добрыя, змястоўныя і іншыя нумары насценнай газеты.

Бадай, усе студэнты факультэта памятаюць патрэбныя і своеча-

совыя выступленні газеты па вучэбных, камсамольскіх і навучовых пытаннях. Гэта матэрыялы аб стварэнні гісторыі факультэта, вучэбнай практыцы, сумных палітфармацыях, рабоце лектарскай групы і т. д. Умеюць біяфакаўцы напісаць добры, змястоўны артыкул, умеюць і даць да яго трапныя загаловак. Ці можа студэнт прайсці міма, не прачытаўшы матэрыялы: «За сапраўдную камсамольскую справу!», «Вывесці факультэт з апошняга месца», «Лепшае, што ёсць», «Больш агня?», «Нулі, тысячы, здарэнкі» і іншыя.

У апошнім—сёмым—нумары газеты асноўная ўвага ўдзелена пытаннем камсамольска-прафсаюзнага жыцця. Гэтай прысвечаны матэрыялы «Камсамольскае даручэнне», дзе на канкрэтных прыкладах раскажваецца аб абавязках камсамольца, аб безадказнасці некаторых за даручаным участкі работ гаворыцца ў артыкуле «Мана і іншыя». Пад рубрыкай «Жыццё курсаў» змешчаны матэрыялы «Птушачка божая». У ім ідзе гутарка аб камсору IV курса Т. Жарынай, якая крытыкуецца за безініцыятынасць.

Заклікае газета студэнтаў прыняць актыўны ўдзел у будаўніцтве галоўнага корпуса БДУ.

Як і ў мінулых нумарах газеты, тут ёсць падборка «На кафедрах, у лабараторыях і даследчых гуртках».

Нумар газеты рознабаковы, добра аформлены. Нездарма адзін з чытачоў, пазнаёміўшыся з ім, кажаў:

— Гэта даволі цікава,

3. „Добра што ў нас ёсць Гесь і Міхалковіч.“

Такі вывад можна зрабіць, калі прачытаеш матэрыялы ў навагоднім нумары газеты з подпісам «Чытачка». Прама трэба сказаць: актыў газеты малалікі.

— Колькі пісьмаў атрымана рэдакцыяй у гэтым навучальным годзе?

— Вельмі мала,—адказвае рэдактар.

— А хто з выкладчыкаў напісаў добрую заметку або даў карысную параду?

— Ніхто, акрамя прафесара Г. С. Юньева.

У адным з нумароў газеты ў вочы чытачу кідаецца матэрыял «Шукаць сваё месца, сваё прызвание!» Пад ім подпіс—Т. Міхеева.

— Зноў Міхеева,—убачыўшы гэты подпіс, скажа чытач. Другі ж, мабыць, зусім не стане чытаць матэрыял, хаця ён і цікавы. Занадта прыедліва адны і тыя ж прозвішчы айтарай у газеце.

Наогул, газета была б больш змястоўнай, калі б выступалі ў ёй не толькі тыя, хто яе выпускае, а ўсе выкладчыкі, студэнты.

Трэба рашуча адмовіцца ад самазаспакойваючага «Добра, што у нас ёсць Гесь і Міхалковіч, няхай яны і пішуць!»

4. Ці трэба пісаць аб спорце і быце?

Ці трэба пісаць аб спорце? Гэта, відаць, ніяк не могуць вырашыць члены рэдкалегіі «За мичуринскую биологию» і спартыўнага

бюро факультэта на чале з старшынёй Кмітай. Апошнія пажадалі аддзяліцца і выпускаць факультэцкую спартыўную насценную газету самастойна. Два нумары, праўда, выйшла. А з новага года ўсё заглохла. Спартыўная газета цяпер не выходзіць, а «За мичуринскую биологию» спорт абыходзіць. А быў час, калі яна настойліва заклікала. «Вывесці факультэт з апошняга месца».

Студэнцкі быт насценная газета таксама асвятляе дрэнна. У апошніх нумарах толькі адзін матэрыял «Дом, у якім мы жывем», прысвечаны гэтай пытанню. А ці ж мала добрага і дрэннага ў нашым інтэрнаце? Як жывуць і адпачываюць там студэнты факультэта? На гэтае пытанне газета адказу не дае. Ці, мабыць, на біяфаку лічаць быт—дробяззю?

Быт—гэта не дробязь. Аб ім трэба пісаць і пісаць больш. Спорт таксама не павінен зыходзіць з калонак насценгазеты.

5. „Справы газетныя“

— Добрая прапанова!—з гэтымі словамі адыйшоў ад насценнай газеты ні адзін студэнт. Яшчэ б! Была ж ўнесена прапанова стварыць гісторыю факультэта. Айтары гэтага артыкула пытаюцца «чымі ўмельмі рукамі перанесен у вітрыну, што ў калідоры на другім паверсе прыгожы кусочак прыроды? Калі ўзнікла факультэцкая СНТ? Дзе працуюць выхаванцы факультэта? Калі быў першы выпуск і г. д.». Добрыя, патрэбныя пытанні!

А вось пісьмы, змешчаныя ў газеце: «Ці ж нам не па плячу вялі-

кія справы?», «Больш агня!» і многія іншыя. Яны напісаны аб тым, што вельмі хвалявала айтарай гэтых радкоў. І ўсе яны патрабавалі неадкладных адказаў. Але адказаў не было. Так і застаўся пісьмы студэнтаў і крытычныя выступленні газеты без увагі.

Чаму ж ніхто не рэагуе на крытычныя выступленні газеты? Гэтае пытанне па-сапраўднаму ўсквалявала членаў рэдкалегіі. Яны пайшлі ў дэканат, партыйнае бюро факультэта шукаць, як кажуць, праўды. Але справу звярнуць з месца не змагі. Ні дэкан факультэта П. Г. Пятровіч, ні сакратар партыйнага бюро С. В. Калішэвіч не звярнулі ўвагі на шматлікія просьбы, а потым і патрабаванні членаў рэдкалегіі. Нарэшце, у насценнай газеце з'явілася записка «Справы газетныя». У ёй напаміналася аб тым, што на імя дэкана, парторга і сакратара камсамольскай арганізацыі факультэта накіравана заява аб недапушчальных адносінах да пісьмаў чытачоў і крытычных выступленняў газеты. Але і на гэтую заяву рэдакцыя не атрымала ніякага рэагавання.

Прыходзіцца здзіўляцца, што дэканат і партбюро не жадаюць падтрымліваць свой орган, не прыслухоўваюцца да яго выступленняў. У гэтым напрамку аналагічнае становішча займае і адказы за друк ад партыйнага бюро факультэта В. С. Пенязя. Ён, як і астатнія члены бюро, ніякай карысці газеце не прыносіць, не дапамагае рэдкалегіі. А насценная біяфака па праву магла б стаць лепшай ва ўніверсітэце.

Г. ПАРОМЧЫК.